

[Socialministeren.]

af landet, der har forladt deres hjem eller tjenestestedsplads og er søgt til København. For at undgå at børn og unge skulle tilbringe ventetiden, indtil et anbringelsessted kunne findes eller hjemsendelse til provinsen kunne ske, på politistationer eller i arrester, traf Københavns magistrat for snart en årrække siden den ordning, at sådanne børn og unge kunne modtages på Sundholm, hvor et par værelser blev afsat til dette formål. Ordningen blev således iværksat netop for at undgå, at børn og unge skulle anbringes i arrest.

Det var en forudsætning ved ordningens etablering, at der kun skulle være tale om en overnatning, og at de få børn under 14 år, der kunne blive tale om at anbringe på den måde, skulle modtages på to københavnske optagelseshjem henholdsvis for drenge og piger, og når man ser på tallene for de tidligere år, viser disse, at anbringelserne fandt sted i overensstemmelse med forudsætningen, idet antallet af anbragte børn og unge og antallet af overnatninger ikke lå så langt fra hinanden.

I 1958-59 viste der sig en tendens til flere og lidt længere varende anbringelser af børn og unge på Sundholm, og i 1959-60 er forudsætningen for den oprindelige ordning ganske bristet. Ikke blot er antallet af anbringelser vokset, men antallet af overnatninger er steget forholdsvis mere. Selv om flertallet stadig kun er på Sundholm 1 eller 2 dage, har i 1959-60 adskillige været anbragt i 3 eller 4 eller 5 dage, og enkelte endda i flere dage. Dette forhold må ses i sammenhæng med, at der samtidig er opstået mangel på pladser på optagelseshjem, en pladsmangel, der gør det vanskeligt straks at finde et sted for videre anbringelse for de unge, der modtages på Sundholm.

Københavns børneværn har med bekymring set denne udvikling og har derfor i efteråret 1959 henledt direktoratet for børne- og ungdomsforsorgens opmærksomhed på forholdet med henblik på at få lettet presset på Sundholm ved fremskaffelse af flere pladser på optagelseshjem for unge, navnlig for unge piger, for hvis vedkommende problemet var mest aktuelt.

Det er altså ikke pressen, der har taget initiativet, men børneværnet, der klart ved-

kendte sig sit ansvar. Der er ikke her nogen uenighed.

Fra direktoratet har socialministeriet herefter modtaget indstilling om, at staten lejer den tidligere Nysted husholdningsskole og indretter et midlertidigt optagelseshjem for 21 unge piger, og at optagelseshjemmet Skovgården mellem Slagelse og Næstved, der for tiden kun kan modtage 10-12 unge piger, udvides, således at det kan modtage 20 piger. Til indretning af optagelseshjemmet i Nysted har finansudvalget den 4. maj 1960 bevilget 143 000 kr., og hjemmet skulle stå færdigt i løbet af august måned. Til optagelseshjemmet Skovgården er der af socialministerens rådighedssum ydet en bevilling på ca. 20 000 kr., hvorved det bliver muligt for hjemmet i løbet af et par måneder at modtage 20 piger. Dette forudsætter dog, at der snarest mulig gives en bevilling på finansloven til hjemmets endelige indretning til dette antal piger, i øvrigt en forholdsvis beskedne bevilling på ca. 150 000 kr. Der vil således i løbet af kort tid være yderligere 30 pladser til rådighed på optagelseshjem for unge piger.

For drengenes vedkommende har Københavns magistrat udarbejdet planer til indretning af et optagelseshjem til 15-20 drenge over 14 år i børnehjemmet Baunegården i stedet for det hidtidige behandlingshjem.

Disse planer vil, såfremt de fornødne bevillinger kan opnås, ligeledes være ført ud i livet i løbet af nogle år. Når vi i løbet af nogle måneder, formentlig omkring 1. september, har 30 nye pladser i optagelseshjem for unge piger og 15-20 pladser for drenge, skulle presset på disse hjem være lettet så meget, at det vil være muligt for Københavns børneværn at ophøre med at anbringe unge under børneforsorg på afdelingen på Sundholm, ligesom de bedre anbringelsesmuligheder vil tjene til at undgå anvendelse af arrest over for unge.

Petra Petersen: Jeg kan i nogen grad sige tak til ministeren for svaret. Jeg ved ikke, om de pladser, som ministeren siger skal oprettes, vil dække behovet. Jeg har af den før omtalte betænkning set, at man stadig står i den situation, at man mangler pladser til 100 børn, der skal anbringes på behandlingshjem, altså børn med vanske-